

Sygn. akt IV P 517/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Renata Darłak</i>
Protokolant:	<i>Ewa Grzybek</i>

po rozpoznaniu w dniu **12 listopada 2015r. w Rzeszowie**

sprawy z powództwa **W. K.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w W.**

o odprawę pieniężną

I. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda W. K. kwotę 12.000 zł (dwanaście tysięcy złotych) brutto tytułem odprawy pieniężnej, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2013r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda W. K. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. kosztami opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, obciąża pozwanego i z tego tytułu nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 600 zł (sześćset złotych),

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.000 zł (sześć tysięcy złotych).-

Sygn. akt IV P 517/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 listopada 2015 r.

Pozwem z dnia 03.08.2015 r., skierowanym przeciwko pozwanemu (...) sp. z o. o. w W., powód W. K. domagał się zasądzenia kwoty 12.000 zł brutto tytułem odprawy pieniężnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w podwójnej wysokości.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że był zatrudniony w pozwanej spółce od 18.04.2011 r., ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku przedstawiciela medycznego; że pismem z dnia 9.04.2013r. pozwany pracodawca wypowiedział mu umowę o pracę, wskazując jako przyczynę tego

wypowiedzenia nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych, wynikających z umowy o pracę oraz zadań zleconych przez przełożonych oraz że przejawiało się to zachowaniami szczegółowo opisanymi w wypowiedzeniu. Dalej powód wskazał, że po rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31.05.2013r., w dniu 05.06.2013r. pozwany wystawił mu świadectwo pracy, doręczone w dniu 10.06.2013 r. w którym podał, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania przez oświadczenie pracodawcy z zachowaniem okresu wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp.

Następnie powód naprowadził, że w dniu 16.04.2013r. złożył do tutejszego Sądu odwołanie od dokonanego wypowiedzenia; że wyrokiem z dnia 30.10.2013r., sygn. akt IV P 218/13 Sąd zasądził na jego rzecz odszkodowanie w kwocie 6.000 zł za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę; że w dniu 17.06.2013 r. złożył do pracodawcy wniosek o sprostowanie świadectwa pracy i podanie w nim, iż stosunek pracy uległ rozwiązaniu w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników; że po otrzymaniu odmownej odpowiedzi na ten wniosek w dniu 08.07.2013 r. złożył do tut. Sądu pozew o sprostowanie świadectwa pracy; że wyrokiem z dnia 20.05.2014 r. sygn. IV P 421/12, tut. Sąd nakazał pozwanemu aby sprostował jego świadectwo pracy w punkcie 3 poprzez wpisanie, iż stosunek pracy ustał na podstawie art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003r.; że wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27.11.2013 r., IV Pa 88/14 oraz że w wyniku tego ostatniego wyroku pracodawca sprostował mu świadectwo pracy w ww. zakresie.

Powód podał ponadto, że w dniu dokonania mu wypowiedzenia umowy o pracę pozwany zatrudniał powyżej 20 pracowników; że był zatrudniony w pozwanej spółce przez okres ponad 2 lat oraz że stosunek pracy ustał na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r., w związku z czym spełnił wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania odprawy pieniężnej w wysokości 2 – miesięcznego wynagrodzenia.

Na koniec powód wskazał, że przyznanie wynagrodzenia pełnomocnika w podwójnej wysokości jest uzasadnione nakładem pracy tego pełnomocnika, związanym z koniecznością zapoznania się z licznymi dokumentami, zgromadzonymi w toku dotychczas prowadzonych postępowań sądowych pomiędzy stronami.

W dniu 07.08.2015 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwanej spółce aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.06.2013r. i kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego w Rzeszowie kwotę 150 zł tytułem 1/4 części opłaty sądowej od pozwu - a to w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu - albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W dniu 02.09.2015r. pozwana spółka (...) sp. z o. o. w W. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając tenże nakaz w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przedmiotowego sprzeciwu pozwana przytoczyła treść art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników po czym zarzuciła, że powód w pozwie nie udowodnił faktu rozwiązania umów o pracę z innymi pracownikami niż on jak również faktu rozwiązania umów o pracę z innymi pracownikami niż on w okresie 30 dni. Wskazała przy tym, że termin 30 dni rozpoczyna się w dniu, w którym pracodawca złożył pierwsze oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem albo w którym zawarto pierwsze porozumienie, rozwiązujące umowę o pracę, w zależności od tego, co nastąpiło wcześniej. Poza tym pozwana podniosła, że powód w pierwszym piśmie procesowym tj. w pozwie nie wskazał podstawy wysokości dochodzonego roszczenia, ani na jakiej podstawie dochodzi kwoty 12.000 zł tytułem spornej odprawy, ani nie przedstawił żadnego dowodu uwiarygodniającego jego miesięczne wynagrodzenie w okresie zatrudnienia u pozwanego pracodawcy, co powinno prowadzić do oddalenia powództwa.

Na koniec strona pozwana podała, że jej zdaniem nieuzasadnione jest zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł, a to z uwagi na niewielki nakład pracy jego pełnomocnika, ograniczający się jedynie do złożenia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. K. został zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w W. od dnia 18.04.2011r. na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 18.04.2012r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku przedstawiciela medycznego. W czasie trwania tej umowy w dniu 09.09.2011r. strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony na warunkach analogicznych jak w pierwotnej umowie o pracę. Stanowisko powoda usytuowane było w strukturze pozwanej spółki w dziale sprzedaży (...).

Miesięczne wynagrodzenie powoda wyliczone wg zasad dotyczących obliczania ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wynosiło 6.000 zł brutto.

(**dowód:** akta osobowe powoda, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 31)

Pismem z dnia 9 kwietnia 2013r. pozwana spółka wypowiedziała powodowi umowę o pracę z zachowaniem 1-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazała: nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych, wynikających z umowy o pracę oraz zadań zleconych przez przełożonych, co przejawiało się między innymi: w nieprawidłowym i niezgodnym ze standardami spółki przeprowadzaniem wizyt w punktach aptecznych, w wyniku czego jedynie 35 % wizyt przyniosło zwiększenie sprzedaży; brakiem należytej współpracy z aptekami; brakiem należytego nadzoru nad prawidłowym umieszczeniem materiałów handlowych i marketingowych produktów spółki w punktach aptecznych, co wpływało na ich słabą widoczność dla klientów, w wyniku czego brak było jakiegokolwiek istotnego wzrostu sprzedaży produktów A. oraz T. (praktyczny brak jego sprzedaży); brakiem realizacji planów sprzedażowych, przyjętych dla pracownika przy wskazaniu, iż realizacja planów sprzedaży w I kwartale (...). wynosiła dla T. -21 % planu, dla A. - 21 % planu i dla T. – 45 % planu oraz brakiem prawidłowego oraz terminowego przekazywania raportów z wykonywanych zadań, co znacznie utrudniało realną ocenę wyników pracy pracownika oraz zarządzanie działem sprzedaży spółki.

W dniu 16.04.2013r. powód złożył do tutejszego sądu odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę, domagając się ostatecznie odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie w kwocie 18.000 zł.

Wyrokiem z dnia 30 października 2013r., sygn. akt IV P 218/13, tut sąd uwzględnił powództwo co do zasady i zasądził na rzecz powoda odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę w kwocie 6.000zł tj. w wysokości 1-miesięcznego wynagrodzenia za pracę. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 24.12.2013 r.

W toku ww. postępowania sąd ustalił, iż powód należycie wywiązywał się z nałożonych na niego obowiązków i znajdował się wśród liderów sprzedaży produktów medycznych w pozwanej spółce. Z ustaleń Sądu wynika ponadto, że pracodawca postanowił zredukować zatrudnienie w pozwanej spółce i podjął decyzję o zwolnieniu z działu sprzedaży (...) za wypowiedzeniem łącznie z powodem dziewięciu osób, wskazując wobec siedmiu z nich (zajmujących stanowiska przedstawicieli medycznych) jako przyczynę wypowiedzenia nienależyte wywiązywanie się z obowiązków pracowniczych, zaś wobec dwóch pozostałych tj. kierowników regionu (w tym kierownika nadzorującego region powoda) likwidację stanowisk pracy. Ostatecznie Sąd przyjął, że o wypowiedzeniu powodowi stosunku pracy zdecydowała nie kwestia wyników jego pracy, lecz przyczyny ekonomiczne i organizacyjne leżące po stronie pracodawcy. W ocenie sądu do wypowiedzenia powodowi umowy o pracę doszło z powodu zmniejszenia zatrudnienia i reorganizacji działu sprzedaży (...) pozwanej spółki. Poza tym sąd zauważył, że gdyby pozwany zwalniał przedstawicieli medycznych z powodu nieosiągania przez nich zadawalających wyników w pracy, to z pewnością postarałby się o zatrudnienie na ich miejsce innych, nowych, bardziej efektywnych pracowników. Tymczasem pozwany zwolnił łącznie 7 przedstawicieli farmaceutycznych, zaś na ich miejsce nie przyjął żadnego pracownika.

W wyniku dokonanego powodowi wypowiedzeniem umowy o pracę stosunek pracy łączący strony uległ rozwiązaniu z dniem 31.05.2013r.

(**dowód** : akta tut. Sądu IV P 218/13)

W dniu 5.06.2013r. pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym wskazał, iż stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania przez oświadczenie pracodawcy z zachowaniem okresu wypowiedzenia (art. 30 § 1 pkt 2 KP). Świadectwo to zostało doręczone powodowi za pośrednictwem poczty w dniu 10.06.2013r.

W dniu 17.06.2013r. powód złożył wniosek o sprostowanie ww. świadectwa pracy, domagając się zamieszczenia w nim informacji, iż stosunek pracy uległ rozwiązaniu w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Wobec nieuwzględnienia tego wniosku, w dniu 8.07.2013r. powód wystąpił na drogę sądową, składając przeciwko pozwanemu pozew o sprostowanie świadectwa pracy w powyższym zakresie. W toku postępowania, zainicjowanego tym pozewem, powód zmodyfikował żądanie pozwu wnosząc ostatecznie o nakazanie pozwanemu sprostowania świadectwa pracy z dnia 5 czerwca 2013 r. poprzez zmianę zapisu, zawartego w punkcie 3 tegoż świadectwa i wpisanie w jego miejsce, że „stosunek pracy ustał w wyniku oświadczenia pracodawcy z zachowaniem okresu wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp w związku z art. 10 ustawy z dnia z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2014r. sygn. akt IV P 421/13 tut. Sąd nakazał pozwanemu aby sprostował świadectwo pracy powoda w ten sposób, żeby w punkcie 3 tegoż świadectwa dopisał, iż stosunek pracy łączący strony ustał na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp w związku z art. 10 ustawy z dnia z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. (Dz. U., nr 90 poz. 844 z późn. zm.).

Wyrokiem z dnia 27.11.2014 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację strony pozwanej od ww. wyroku w zakresie żądania głównego (IV Pa 88/14).

W dniu 15.01.2015 r. pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy sprostowane zgodnie z powyższym wyrokiem.

(dowód : akta sprawy tut. Sądu IV P 421/13, świadectwo pracy powoda z dnia 15 stycznia 2015 r. k. 7)

Na dzień 9.04.2013 r. (dzień wręczenia powodowi wypowiedzenia umowy o pracę) w pozwanej spółce było zatrudnionych 29 pracowników.

Pozwany nie wypłacił powodowi odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracowników.

(dowód: wykaz pracowników zatrudnionych w pozwanej spółce na dzień 9.04.2013 r. k. 82 akt tut. Sądu IV P 421/13)

Powyższy stan faktyczny, sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron albowiem sprawa była już dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Zresztą strona pozwana nie sprecyzowała tezy dowodowej tj. nie wskazała faktów ani okoliczności, które zamierzała udowodnić za pomocą tego dowodu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (uzg) (Dz. U. z 2015 r., poz. 192 tekst jedn. z późn. zm.) w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, jeżeli przyczyny te stanowią wyłączny powód uzasadniający wypowiedzenie stosunku pracy lub jego rozwiązanie na mocy porozumienia stron, stosuje się odpowiednio między innymi przepis art. 8 ustawy.

Zgodnie zaś z art. 8 ust. 1 ww. ustawy pracownikowi w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości:

- 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 2 lata
- 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat
- 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy ponad 8 lat.

W myśl art. 8 ust. 3 ww. ustawy odprawę pieniężną ustala się według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

Jak wynika z ww. przepisów również pracownik, zwolniony z pracy w ramach zwolnienia indywidualnego nabywa prawo do odprawy pieniężnej. Do nabycia tego prawa konieczne jest jednak łączne spełnienie następujących warunków:

- 1) pracownik jest zatrudniony u pracodawcy, który w dniu dokonania mu wypowiedzenia/rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron zatrudnia co najmniej 20 pracowników,
- 2) wyłączną przyczyną wypowiedzenia/rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem jest przyczyna nie dotycząca pracownika.

Niewątpliwie do rozwiązania stosunku pracy z powodem doszło w wyniku wypowiedzenia umowy o pracę, dokonanego przez pracodawcę z przyczyn nie dotyczących pracownika i przyczyny te stanowiły wyłączny powód, uzasadniający wypowiedzenie. Ponadto w chwili wypowiedzenia powodowi umowy o pracę pozwana spółka zatrudniała powyżej 20 pracowników.

Powód był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie od 18.04.2011 r. do 31.05.2013r., a więc legitymuje się ponad dwuletnim okresem zatrudnienia. Jak wskazał sam pozwany wysokość odprawy zależy od stażu pracy u danego pracodawcy i wysokości wynagrodzenia za pracę w ostatnim okresie przed zwolnieniem. Jednomiesięczne wynagrodzenie za pracę powoda, liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 6.000 zł brutto i w tym zakresie nie było sporu pomiędzy stronami postępowania. Co więcej takie wyliczenie strona pozwana przedstawiła uprzednio w postępowaniu, toczącym się pomiędzy stronami niniejszego sporu pod sygnaturą IV P 218/13. Niezrozumiałe zupełnie były zatem zarzuty strony pozwanej, dotyczące nie wykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić na rzecz powoda odprawę pieniężną w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia za pracę tj. w kwocie 12.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności tj. od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podst. art. 98 kpc w zw. z § 12 ust. 2, § 6 pkt 5 i w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozp. M. S. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348). Zgodnie z § 2 tego ostatniego rozporządzenia, zasądzając opłatę od czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Jak wynika z pozwu, w celu jego sporządzenia, pełnomocnik powoda zmuszony był zapoznać się z licznymi dokumentami, zgromadzonymi w toku dotychczas prowadzonych pomiędzy stronami postępowań sądowych. Takich postępowań toczyło się dwa i zgromadzono w nich dokumenty, liczące 204 karty (w sprawie IV P 421/15) i 177 kart (w sprawie IV P 218/13). W związku z tym, w ocenie Sądu, nakład pracy pełnomocnika powoda uzasadniał przyznanie wynagrodzenia adwokata w wysokości podwójnych stawek minimalnych, zważywszy że pozew sporządzony był profesjonalnie i powołano w nim wszystkie dowody, które umożliwiły rozstrzygnięcie sprawy na pierwszym posiedzeniu.

O opłacie sądowej orzeczono na podst. art. 98 kpc w zw. z art. 13 ust. 1 i art.113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 tekst jedn.).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 2 kpc.